

Sygn. akt IV 1 Ka 90/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Bieniek (spr.)

Sędziowie: SSO Kazimierz Wilczek

SSR del. Krzysztof Chodak

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Gębala

po rozpoznaniu z oskarżenia prywatnego R. G. na rozprawie w dniu 12 listopada 2013 roku sprawy

J. G.

oskarżonej o przestępstwo z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 217 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie Wydział II Karny z dnia 14 grudnia 2012 roku, sygn. akt II K 712/12

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Chrzanowie, Wydział II Karny do ponownego rozpoznania.

SSO Kazimierz Wilczek SSO Ireneusz Bieniek SSR Krzysztof Chodak del.

Sygn. akt IV 1 Ka 90/13

UZASADNIENIE

J. G. została oskarżona o to, że:

w dniu 14 października 2011 r. w Z. na posesji przy ul. (...) uderzyła po twarzy i szyi, jednocześnie drapiąc po wskazanych częściach ciała pokrzywdzonego i grożąc spowodowaniem u niego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci pozbawienia wzroku, powodując u pokrzywdzonego obrażenia w postaci otarć i siniaków barwy zielonożółtej w okolicy prawej strony szyi oraz uszkodzenia naskórka policzka lewego w postaci krwawiącej rany długości ok. 6 cm,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 217 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Chrzanowie, Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 712/12, orzekł w tym przedmiocie następująco:

1. na mocy art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonej J. G. o to, że w dniu 14 października 2011 r. w Z. na posesji przy ul. (...) naruszyła nietykalność cielesną R. G. chwytając go za szyję i drapiąc po twarzy, tj. o występki z art. 217 § 1 kk na okres próby wynoszący jeden rok;

2. na zasadzie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok ten zaskarżył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zarzucając w apelacji:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 66 § 1 kk w zw. z art. 115 § 2 kk, poprzez przyjęcie, że społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, Sąd I instancji nie uwzględnił sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych przez sprawcę obowiązków jako rodzica oraz motywacji sprawcy, a ponadto Sąd I instancji uznał, że postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa;
- obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegająca na nieuwzględnieniu w procesie pisma oskarżyciela prywatnego z dnia 5 listopada 2012 r. i w konsekwencji nie przeprowadzenie zawnioskowanego w nim dowodu z wykazu połączeń z telefonu komórkowego oskarżyciela prywatnego na telefon komórkowy oskarżonej, na okoliczność ustalenia wykonywania takich połączeń pomiędzy godziną 14.15 a 16.00 w dniu 14 października 2012 r., tj. naruszenie art. 7 kpk;
- błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść wydanego wyroku, a polegające na przyjęciu, że:
 - a) oskarżona w dniu 12 października 2011 r. wyprowadziła się z domu po kolejnej awanturze, nie widząc możliwości kontynuowania związku, kiedy to faktycznie oskarżyciel prywatny R. G. nigdy nie był prowokatorem i nie wszczywał awantur w domu, poza tym oskarżona niczym nie udowodniła faktu, że tego dnia doszło do awantury między nią a oskarżycielem prywatnym;
 - b) oskarżyciel prywatny zapowiadał wielokrotnie oskarżonej, że odbierze jej prawo do opieki na dzieckiem za kare, że od niego odeszła, kiedy to faktycznie oskarżyciel nigdy nie kierował do oskarżonej takich wypowiedzi. Oskarżyciel informował oskarżoną, że będzie się starał o opiekę nad dzieckiem drogami prawnymi, ponieważ uważa, że środowisko oskarżonej jest zdecydowanie złe dla ich wspólnego dziecka;
 - c) oskarżona po przyjeździe do przedszkola dowiedziała się, że dziecko odebrała już babcia ojczysta, kiedy to faktycznie personel przedszkola już od ok. godz. 10.00 próbował się skontaktować z oskarżoną i poinformować o chorobie dziecka, ta jednak nie odbierała telefonu;
 - d) oskarżonej nie udało się skontaktować telefonicznie z oskarżycielem prywatnym, kiedy to faktycznie od godz. 14.45 do 16.00 odbyła kilka rozmów telefonicznych na temat stanu zdrowia dziecka i decyzji co do jego leczenia;
 - e) oskarżona została wyrzucona z posesji ojca oskarżyciela prywatnego – W. G., bez uzyskania żadnych informacji na temat dziecka, kiedy to faktycznie oskarżona zachowywała się w stosunku do W. G. agresywnie, awanturowała się wykrzykując i domagając się oddania dziecka, w związku z czym, z uwagi na brak możliwości przeprowadzenia spokojnej rozmowy W. G. wyprosił oskarżoną ze swojej posesji;
 - f) oskarżyciel przyjechał na ul. (...) samochodem sam z chorym dzieckiem a osobnym samochodem jego rodzice, kiedy to faktycznie na ul. (...) pokrzywdzony przyjechał samochodem wraz z dzieckiem i babcią ojczystą A. G. a W. G. przyjechał sam innym samochodem. Ponadto Sąd I instancji wskazuje w uzasadnieniu wyroku na takie zeznania W. G. (k. 39) kiedy to faktycznie W. G. nie zeznawał jakoby przyjechał samochodem wraz z jego małżonką A. G.;
 - g) oskarżyciel odmawiał oddania dziecka oskarżonej podczas kłótni, kiedy to faktycznie oskarżyciel nie odmawiał oddania dziecka oskarżonej, co słychać na nagraniu rozmowy z dnia 14 października 2011 r. (k. 10);
 - h) oskarżona zmierzając w zdenerwowaniu do fizycznego przejęcia dziecka chwyciła oskarżyciela za szyję i zaczęła go drapać po twarzy, kiedy to faktycznie zamiarem oskarżonej nie było przejęcie dziecka a celowe naruszenie czynności narządu ciała poprzez pozbawienie wzroku oskarżyciela, czym groziła bezpośrednio przed dokonaniem

czynu, mówiąc „ja Ci oczy wydrapie, ja Ci oczy wydrapie, ja Ci oczy wydrapie... Ja Ci po prostu oczy wydrapie, mówię Ci to, poważnie Ci mówię...” co słyhać na nagraniu rozmowy z dnia 14 października 2011 r. (k. 10);

i) zakres doznanych przez oskarżyciela prywatnego obrażeń ciała był nieznaczny i polegał na zwykłym zadrapaniu paznokciami naskórka, kiedy to faktycznie oskarżona dokonała głębokiego uszkodzenia naskórka twarzy na długości ok. 6 cm, oskarżyciel przez ok. 2 tygodnie chodził z opatrunkiem na twarzy, z rany sączyła się krew i utrudniała spożywanie posiłków przez oskarżyciela, aktualnie rana zabiżniła się pozostawiając na twarzy oskarżyciela trwałe ślad;

j) do zdarzenia doszło bezpośrednio po rozstaniu małżonków, co był dla obojga zdarzeniem bez wątpienia przykrym a nawet traumatycznym, kiedy to faktycznie, czego nie uwzględnił Sąd I instancji, to oskarżona po wielokrotnych zdradach ze swoim kochankiem S. O. opuściła z własnej woli oskarżyciela, chcąc go przy tym pozbawić praw do opieki na dzieckiem.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ponadto wniósł w przypadku uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania o zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja jest o tyle zasadna, iż musi skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku z następczym przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zasadny jest zarzut podniesiony w pkt III apelacji. Sąd Rejonowy nie rozpoznał wniosku dowodowego oskarżyciela prywatnego zawartego w piśmie z dnia 5 listopada 2012 r. (k. 31) o przeprowadzenie dowodu z wykazu połączeń telefonicznych z telefonu komórkowego oskarżyciela na telefon oskarżonej w dniu zdarzenia pomiędzy godziną 14.45 a 16.00. Apelujący błędnie tylko zarzucił w tym zakresie obrazę art. 7 kpk, albowiem uchybienie to nie dotyczy oceny dowodów, gdyż ocenia się dowody przeprowadzone, lecz braku rozpoznania wniosku dowodowego.

Złożenie wniosku dowodowego zobowiązuje Sąd do jego rozpoznania i podjęcia decyzji (dopuszczenia bądź oddalenia dowodu - art. 167 kpk lub art. 170 kpk).

Na rozprawie w dniu 15 listopada 2012 r. (k. 40) Sąd Rejonowy odczytał wprawdzie pismo oskarżyciela z dnia 5 listopada 2012 r., ale oddalił jedynie wniosek dowodowy z nagrania, które miało świadczyć o negatywnym zachowaniu się oskarżonej już po zdarzeniu. Nie podjął natomiast żadnej decyzji odnośnie wniosku dotyczącego wykazu połączeń z telefonu oskarżyciela prywatnego na telefon oskarżonej w dniu zdarzenia pomiędzy godz. 14.45 a 16.00 (k. 31). Powyższe uchybienie procesowe mogło mieć wpływ na treść wyroku, albowiem Sąd meriti w uzasadnieniu ustala, iż w tym czasie oskarżonej nie udało się skontaktować z oskarżycielem (k. 58/2), a w przedszkolu uzyskała wcześniej informację, że wspólnie dziecko stron, z przedszkola odebrała babka ojczysta. Sąd Rejonowy m.in. w tych okolicznościach upatruje umniejszenia winy oskarżonej, gdyż w przedszkolu nie uzyskała żadnych innych informacji poza tym, że dziecko zostało odebrane przez babkę ojczystą, a nie mogła telefonicznie skontaktować się z oskarżycielem.

Kolejną kwestią wymagającą rozstrzygnięcia jest ustalenie stopnia obrażeń ciała jakich doznał oskarżyciel. Nie dysponuje on wprawdzie dokumentacją lekarską, jednakże Sąd meriti powinien zasięgnąć opinii biegłego na podstawie przedstawionej dokumentacji fotograficznej (k. 7 i 8). Pożądanym byłoby też zobowiązanie oskarżyciela prywatnego do przedstawienia fotografii oskarżyciela o lepszej jakości. Biegły powinien też dokonać oględzin blizny oskarżyciela. Być może w ten sposób będzie można ustalić stopień doznanych przez niego obrażeń i w konsekwencji zastosować prawidłową kwalifikację prawną czynu. Jeżeli opiniowanie na takich podstawach nie będzie stanowcze, Sąd zastosuje przypis art. 5 § 2 kpk.

Rozpoznanie pozostałych zarzutów apelacji należy uznać za przedwczesne.

W związku z powyższym, Sąd Odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

(...)